

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

ИВАН ВАЗОВ

chitanka.info

И ние, и нашите по-малки братя знаехме това име още от началните ни стъпки в живота: от нашите букварчета, от читанките и от училищните ни песни. То беше името на човека, който пръв ни посрещна с радостните стихотворения за нашето детство, за нашата бащина къща, за земята, в която се бяхме родили и която дъхаше на здравец. Той ни хвана за ръка и ни поведе надлъж и шир из тая земя, из нашето славно минало, радваше ни всеки ден с някое ново откритие и сочеше пътя ни за бъдещето. Ние не бяхме го виждали, но това нямаше никакво значение — „дядо Вазов“ (както го наричаше народът, за да му изрази най-силно своята почит и обич, макар че той съвсем не беше стар) беше за нас така близък и наш, както Балканът, из който скитахме, както Тунджа, в която се къпехме, както Марица, за която пеехме.

Неговото име се сливаше с името на България.

Неговото име беше другото име на България.

Преди него имаше Христо Ботйов наистина. Но Ботйов излъчваше такъв блясък, че нашите детски очи не можеха да го понесат изведнъж. Трябваше да пораснем, за да проумеем напълно това човешко чудо и да го обикнем веднъж завинаги, като най-голям от всички преди и след него. И все пак Ботйов ни бе оставил само петнайсетина стихотворения, а ние искахме още! Другият ни даде и песни за деца, и „Епопея на забравените“, и „Под игото“, и „Чичовци“, и „Немили-недраги“, и „Великата Рилска пустиня“, и много други неща, които не могат да се изброят тук. Неговите вдъхновени и топли слова откърмиха десетки поколения, които създадоха една нова татковина, с която той се гордееше. Като огромен дъб, прострял клони над цялата земя, за да я пази, той стоя на поста си докрай. И до последния си час изпълваше с музика своето време: ту чудесни птичи песни, ту гръмовити трагични и победни симфонии, ту мелодичен шеговит шепот.

Дойдоха други след него, по-различни, по-изкусни може би. Но неговото очарование не избледня от годините, както той сам бе предсказал: „И моите песни все ще се четат!“

21.ІІ.1969 г.
София

Издание:

Иван Вазов. Синият синчец

Редактор: Методи Бежански

Художник: Мира Йовчева

Издателство „Народна младеж“, София, 1975

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.